LIBRIS | We know books

Adelina Pînzari

Îţi spun că nimic nu e cum pare a fi

bestseller
Chişinău • Bucureşti
2022

LIBRIS | We know books

Cuprins

Capitolul 1 ..... *5*
Capitolul 2 ..... *9*
Capitolul 3 ..... *13*
Capitolul 4 ..... *19*
Capitolul 5 ..... *23*
Capitolul 6 ..... *33*
Capitolul 7 ..... *45*
Capitolul 8 ..... *51*
Capitolul 9 ..... *63*
Capitolul 10 ..... *69*
Capitolul 11 ..... *77*
Capitolul 12 ..... *81*
Capitolul 13 ..... *85*
Capitolul 14 ..... *97*
Capitolul 15 ..... *105*
Capitolul 16 ..... *111*
Capitolul 17 ..... *117*
Capitolul 18 ..... *121*
Capitolul 19 ..... *125*
Capitolul 20 ..... *127*
Capitolul 21 ..... *129*
Capitolul 22 ..... *131*
Capitolul 23 ..... *135*
Capitolul 24 ..... *139*
Capitolul 25 ..... *143*
Capitolul 26 ..... *147*
Capitolul 27 ..... *149*
Capitolul 28 ..... *157*
Capitolul 29 ..... *163*

LIBRIS We know books

Șoapte suspendate în aer

Poate... ..... *168*
Știu *170*
Noroc *171*
Alegere *172*
Pleacă... ..... *173*
Un *nu* pozitiv **176**
Tu *177*
Albul lor e negrul meu *178*
Indiferență *179*
Răbdare *180*
Circ *181*
Încredere *182*
Perfecțiune? *183*
Schimbare *184*
Termen de valabilitate – veșnic? *185*
Univers *186*
Realitate sau ficțiune? *187*
Neștiință *188*
Laudă sau apreciere? *189*
Cum? *190*
Paradox *191*
Dar *193*
Emoții *194*
Pe ultima sută de metri... ..... *195*
Delete sau Save? *196*
Dezamăgire *197*
Așteptare *198*
Vreau să... ..... *199*
Promisiuni deșarte *200*
1 secundă *201*
Frica *202*

LIBRIS | We know books

Capitolul 1

Afară ploua de câteva ore, cu o asemenea intensitate, că aveai senzația că s-a spart cerul. Picăturile erau mărunte, dar atingeau pământul cu multă putere, încât produceau un zgomot care nu te lăsa fără o reacție imediată. Odată cu picăturile de ploaie ce se izbeau puternic de sticlă, amintirile se perindau, fără a fi chemate, într-o casă drăguță, cu două etaje. Acoperișul cărămiziu contrasta cu exteriorul de un violet deschis, care era pus în valoare de ferestre mari, prin care ar fi trebuit să pătrundă multă lumină, dar casa părea umbrită de soare.

Miranda, tăcută și gânditoare, obosită de viața sa tumultoasă, într-o stare de angoasă, stătea la geam și se gândea la nefericirea sa, dar și la bucuriile pe care le avuse în viață. Periodic, închidea ochii și când îi deschidea picăturile de ploaie se combinau în figuri ciudate, cel puțin mintea ei așa le vizualiza. Își aduse aminte de fulgii de nea. Oare avea să vizualizeze anul ăsta spectacolul fulgilor de nea?

Deodată, i s-a făcut o poftă nebună de a savura o ciocolată fierbinte. Mergând la bucătărie, își luă o ceașcă și încercă să-i savureze aroma ca și cum ar fi fost ultima dată când putea să facă acest lucru. Pe raftul de mai sus zări cafeaua, gustul căreia treptat i se ștergea din minte, de parcă papilele sale gustative nu mai puteau să perceapă gustul acesteia inconfundabil. Aplecă capul ca să-i simtă mirosul. Acesta, dulceag-amărui, se răspândi încet și adânc prin toată încă-

perea, iar apoi, treptat, i se infiltrase în toată ființa. Avea o senzație ciudată, de parcă trupul său, firav și slăbit, nici nu se putea compara cu tăria unei simple cafele. Închise ochii și pupilele începuseră să se contracte, fruntea să se încrețească, gata-gata să apară primele lacrimi amarnice. Scenariul era bine-știut. O lacrimă, apoi încă una, un țipăt ascuțit și culminează apneea. Dar acum ceva se schimbase. Deschise ochii și fața-i era uscată, nici urmă de lacrimi. Luni în șir de plâns au fost suficiente și, probabil, și lacrimile, într-un moment devin epuizabile...

De câteva luni, simțea neliniște și nesiguranță în fiecare pas pe care îl făcea. Gândurile îi stăpâneau compulsiv mintea, doar de ar fi fost cele potrivite, care te înnaripează. Dar nu, erau cele pesimiste, care te îngroapă în propriile regrete și te influențează într-atât, încât nu-ți mai dorești nimic. Dacă mâine ea nu va mai fi? Dacă nu va mai vedea nicicând fețele zâmbitoare ale părinților, iar prietenii săi vor uita de existența ei? Asemenea gânduri nebunești îi treceau prin minte unei tinere de 23 de ani și se convingea zilnic, viața trebuie prețuită. Orice clipă trebuie trăită ca și cum ar fi ultima!

Nu durase mult meditația sa despre viață, căci amețeala o dezechilibră și apoi leșină. La început o mică durere de cap, apoi o stare de slăbiciune urmată de greață, privirea încețoșată și **voilà**, era din nou răpusă la pământ. Pentru câteva clipe corpul se deconectează complet, creierul încetează să funcționeze, membrele nu se mișcă sub nici o formă, iar indiferent de intensitatea volumului sunetului, totul este în zadar, auzul este înăbușit. De parcă trecuseră doar câteva secunde, dar după trei ore de inconștiență deschise ochii și

IBBIS | Wakanyi books

același tablou i se prezentă în fața ochilor. Se afla în locul cunoscut ei de mult timp – spitalul. Salonul în care era internată reprezenta un exemplu veridic de depresivitate. Cu pereții albi, avea puterea inegalabilă de a o scoate din sărite. De fiecare dată, simțea o ură inexplicabilă pentru acest spațiu, căci aici *aflase*. Aici se începuse calvarul ce i-a dat viața peste cap, a prins-o în mrejele sale și nu-i va da drumul pentru tot restul zilelor pe care le mai avea de trăit.

LIBRIS | We know books

Capitolul 2

Cu cinci săptămâni în urmă

În casa familiei Hackland domnea pacea și fericirea, în plenitudinea acestui cuvânt. Fata lor, de fapt și unica, Miranda, obținuse licența la Universitatea Park din Pensilvania, departamentul sociologie și criminologie.

– Draga mea, nu-mi vine să cred că acum ești detectiv cu actele în regulă, spuse mama.

– Ei, nici nu-mi imaginam că poate fi altfel, la ce fată ambițioasă avem, interveni tatăl.

De fapt, Miranda de mic copil striga în gura mare că, cu siguranță, va deveni unul dintre cei mai iscusiți detectivi. Era sigură că totul în viața asta e posibil, doar trebuie să depui efort pentru ca visele tale să devină realitate. Fire energică, plină de viață, îi părea că oamenii abundă în bunătate, fapt pe care l-a infirmat la nesfârșit peste câteva luni, când a văzut cum orice om, la un moment dat, poate deveni cu ușurință altcineva. Iluziile cu care trăise de mic copil, îi fuseseră spulberate o dată pentru totdeauna.

Absolvise Liceul Ave din Philadelphia, fiind cea mai bună elevă, pasionată de istorie, geografie și limbi străine. Laureată a concursurilor naționale, dar și internaționale, era privită cu ochi buni de profesori și cu admirație de către cei mai chipeși băieți. Noah Stevinson era înnebunit după

ea, iar Peter Franqer, numit și „cuceritorul", avea ochi doar pentru una, pentru Miranda, colegele sale fiind pline de invidie. Avea un chip angelic, de o frumusețe nemărginită, ce emana o seninătate indescriptibilă. Stilată, opta mereu pentru articole vestimentare care să-i evidențieze feminitatea. Ce o făcea diferită față de ceilalți? Era un om bun în tot sensul cuvântului. Ăsta era și defectul său cel mai mare, era prea bună cu toți și dură din cale-afară cu sine. Deseori își punea sufletul pe tavă și avea încredere absolută în toți, chiar și într-un străin cu care vorbea pentru prima dată. Deși era extrem de frumoasă, ca o rază de soare, și plină de virtuți, nu avea prea mulți prieteni. De fapt, asta nu o prea deranja, căci fiind trădată de două dintre cele mai bune prietene își dăduse seama că *numărul prietenilor nu este un indicator al fericirii.* Mare le-a fost mirarea colegilor și cunoscuților când aflaseră că acea fată gingașă și sufletistă, pe care o observau pe holurile liceului, dorește să devină detectiv, deși erau siguri că îi va reuși, deoarece intuiția și gândirea sa analitică era impresionantă, la acest aspect nimeni nu putea să o contrazică.

Paralel cu studiile universitare, Miranda contribuise la elucidarea unor cazuri, fiind un ajutor considerabil echipei de polițiști din Carolina de Nord. Împreună cu aceștia a rezolvat trei cazuri, acestea fiind de o importanță inevaluabilă pentru viitoarea sa carieră. Arestarea unui miliardar, îmbogățit de pe urma traficului substanțelor ilegale, a avut cel mai mare răsunet. Publicațiile din ziare nu mai încetau, iar jurnaliștii nu conteneau să le adreseze întrebări polițiștilor, astfel au pus-o într-o lumină bună pe tânăra detectivă, aceasta acordând interviuri la numeroase posturi de televiziune,

care, de altfel, erau cele mai importante din SUA. Așadar, tot mai mulți oameni doreau să apeleze la serviciile ei.

În vâltoarea acestei serbări, se auzi din sufragerie sunetul unui telefon.

– Îți sună telefonul, draga mea, spuse mama.

Miranda se apropie repede, ca să răspundă. Văzu că numărul nu era înregistrat în lista ei de contacte, dar, oricum, preluase apelul.

– Bună ziua! Domnișoara Miranda Hackland?, întrebă o voce tremurândă de femeie.

– Bună ziua! Da. Cu ce vă pot ajuta?

– Am auzit că sunteți detectiv și aș vrea să anunț dispariția unei persoane. Fiul lui Arthur McDurly, David, de o săptămână nu răspunde la telefon, nu este la serviciu, iar familia sa nu știe nimic de el. Sunt sigură că i s-a întâmplat ceva, e prima oară când nimeni nu-l poate contacta, dar nici localiza.

– Persoana care raportează dispariția este...?, întrebă Miranda pe un ton apăsat.

– Nu, nu-mi pot divulga identitatea, căci îmi pun propria viață în pericol, vorbise femeia sacadat.

– Bine, dar...

– Nu cred că voi mai putea să vorbesc cu dumneavoastră, din motive de siguranță. Așa că, acceptați cazul, vă rog mult! Vă implor! De remunerare, nu vă faceți griji, când îl veți găsi pe David, vă asigur, cu toată sinceritatea, că vă voi plăti, cu vârf și îndesat, serviciile. Să nu credeți că vă fac acum vreo farsă, căci nu am nicio intenție, când veți începe cercetările vă veți convinge singură că nu mint.

– Alte detalii despre această persoană îmi puteți spune?

Din păcate, pe firul celălalt nu se mai auzi nimic. Femeia puse receptorul și astfel s-a încheiat conversația misterioasă. În capul Mirandei existau diverse gânduri legate de identitatea persoanei, cu care vorbise acum câteva minute. După voce i se păruse o femeie sinceră, nicidecum o mincinoasă căreia îi arde de glume. Cu toate acestea, ton enigmatic, apel primit de la un telefon public... Da, puteau fi măsuri de precauție pentru persoana dată, dar oricum, au pus-o în gardă și i-au captat simțitor atenția.

LIBRIS We know books

Capitolul 3

Faptul că era în spital, presupunea aceleași chestii plictisitoare, ce se repetau încontinuu. Întrebări banale:

Cum te simți?

Ai administrat medicamentele pe care ți le-am prescris?

După aceste chestionări urmau examinările și, ce detesta cel mai mult, analizele, căci o secau de toate puterile. Toate acestea erau absolut necesare, vitale pentru situația în care se afla, căci fusese diagnosticată, cu trei săptămâni în urmă, cu leucemie. Numită și boala sângelui alb, acesta se manifestă prin formarea unui număr mare de globule albe în sânge, care nu sunt dezvoltate pe deplin. Într-un cuvânt – cancer. Dar, după cum și în cele mai oribile lucruri poți găsi alinare, pentru ea, partea bună era că, după aceast check medical, care a devenit într-un timp așa de scurt o rutină, putea pleca acasă.

La ieșirea din spital, o întâmpină Orhan Gözün, un tânăr sculptat, cu umerii bine făcuți. Înalt, de vreun 1.75 m, îmbrăcat lejer, aștepta pe o bancă din fața spitalului. Acesta, de la vârsta de 15 ani, venise, împreună cu familia sa, în Philadelphia. Trăiseră în Turcia, până când tatăl său primise o ofertă de muncă, destul de avantajoasă, care i-a determinat să părăsească țara de baștină și să își construiască o nouă viață, aici, pe pământ american. Adaptarea a fost grea, mai ales din perspectiva nonconformismului americanilor. Îi lipseau oamenii care te întâmpină la tot pasul cu zâmbetul pe buze, cei care te salută chiar și dacă te

văd pentru prima dată, dar și limba maternă, căreia îi ducea dorul zilnic. Unica alinare era atunci când toată familia se așeza seara în jurul mesei și discutau în limba pe care a auzit-o când s-a născut, turca. Dar, după cum totul în viață este vremelnic, timpul trecea, iar durerea scădea din intensitate. Deseori, vacanța și-o petreceau în Turcia, alegând să exploreze Istanbulul în lung și-n lat. Priveliștea demențială a Bosforului, vânzătorii primitori din tarabe, dar și mirosul amețitor de simit* erau câteva dintre lucrurile pe care nu uita să le menționeze atunci când povestea despre țara în care s-a născut.

Cu Miranda s-a cunoscut cu trei ani în urmă, astfel aceștia au legat o frumoasă prietenie bazată pe ajutor reciproc, dar, cel mai important, respect. De fapt, erau două firi diametral opuse. El, un tânăr extrovert, îndrăzneț și neînfricat. Ea, o tânără introvertă, ce adora liniștea și singurătatea, căci doar așa putea să-și audă gândurile ce voiau să capete viață și să fie preschimbate în cuvinte.

Orhan era unicul prieten ce-i mai rămăsese după sumbra descoperire despre starea sa de sănătate. De parcă un diagnostic ar putea șterge, într-un timp nemaipomenit de scurt, multe persoane pe care le considerai dragi sufletului. Ar putea un diagnostic să pună stop la o prietenie ce părea să fie despărțită doar de însăși moartea?! Această boală, pe care ea a numit-o *malefică,* în afara faptului că i-a distrus visurile, i-a îndepărtat și cele mai dragi persoane. Ei bine, aparent cele mai dragi. Poate că niciodată nu a avut prieteni adevărați, iar cei din apropierea sa

* Covrig turcesc

erau doar niște ipocriți? Acest moment de cumpănă în viață, inevitabil, i-a făcut ordine în minte, în suflet și în persoanele ce o înconjurau. Era convinsă că, această maladie, o va ajuta, evident, nu să trăiască mai mult, dar să descopere, într-un timp extrem de scurt, realitatea, astfel eliminând falsitatea din calea sa.

– Orhan, m-am gândit mult la cele întâmplate în ultimele săptămâni și am decis că doresc să reiau acel caz, legat de dispariția lui David McDurly.

La auzul acestora, Orhan scutură din cap într-un mod dezaprobator.

– Poftim? Ai uitat ce ți-a spus medicul? Repaus total.

– Știu foarte bine, dar nu vreau să-mi trăiesc ultimele luni din viață într-un pat și toți să mă trateze ca pe o incapabilă. Nu vreau să aud în stânga și dreapta tot felul de dădăceli ca:

„Miranda, nu fă asta!",

„*Miranda, stai* în pat și odihnește-te!"

„*Nu te deranja să faci nimic!*"

Nu! Vreau să fiu de folos și să ajut persoanele care au nevoie de mine. Fii sigur, nu plec eu din această lume fără să-mi închei toate socotelile!

Vizibil nemulțumit, dar conștient că fata era mai încăpățânată ca un catâr, tânărul se resemnă.

– Fie, după cum bine știi, eu te voi susține mereu.

Respiră liniștită și, cu coada ochiului, îi zimbi pe furiș.

– Mulțumesc pentru că mă sprijini mereu. Ești singurul om care mă mai suportă.

După câteva clipe, Miranda îl îmbrățișă strâns pe Orhan, cu toată puterea pe care corpul său o mai poseda. La